

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní žalobce: **V. S.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPA-319073-14/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 4 A 77/2018 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce u Městského soudu v Praze napadal žalobou v záhlaví označené rozhodnutí žalované, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zajištěn za účelem správního

vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

[2] Městský soud žalobu zamítl shora uvedeným rozsudkem. Konstatoval, že z rozhodnutí žalované vyplývá, že se podrobně zabývala možností uložení zvláštního opatření, avšak dospěla k závěru, že zajištění cizince je namístě, protože existuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Žalovaná odůvodnila svůj postup, tedy zajištění cizince a neuložení zvláštních opatření, na straně 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kde shrnula důvody, na jejichž základě se rozhodla zvláštní opatření za účelem vycestování nevyužít. Předně konstatovala, že žalobce neuvedl stálou adresu, spal ve stavební buňce a následně na ulici, a jedná se tedy o nekontaktní osobu bez jakéhokoliv bydliště. Z výpovědi žalobce také vyplývá, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky a není držitelem žádného cestovního dokladu.

[3] Městský soud dále shrnul, že v případě žalobce neexistuje téměř nic, co by z pohledu vedeného řízení svědčilo v jeho prospěch. Sám žalobce uvedl, že z České republiky vědomě neodcestoval, z čehož žalovaná usoudila, že by tomu tak bylo jistě i v budoucnu a žalobce by zde pobýval i nadále. Ač byla žalobci správním orgánem poskytnuta dostatečná doba k vyřízení si potřebných náležitostí spojených s vycestováním, tak pro své vycestování neučinil nic, nevlastní potřebné pobytové oprávnění ani finanční prostředky, které by mu umožnily další pobyt zákonnou cestou. Žalobce si sám svým přístupem a opakovaným nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalované nezbylo nic jiného, než aby vyloučila možnost uložení zvláštního opatření a přistoupila přímo k zajištění žalobce.

[4] Soud s ohledem na výše uvedené shledal, že žalovaná při posouzení možnosti nahrazení zajištění zvláštními opatřeními nepochybila.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že městský soud otázku použitelnosti zvláštních opatření posoudil nedostatečně. Stěžovatel zdůrazňuje, že při vypořádání nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců mělo být zohledněno, že se stěžovatel na území České republiky po uplynutí doby vykonatelnosti předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění nacházel krátkou dobu a z České republiky nevycestoval pouze pro nedostatek finančních prostředků a zanedbání snahy o vyřízení si potřebných dokladů na ukrajinské ambasádě.

[6] Stěžovatel nezpochybňuje svůj nelegální pobyt na území České republiky, ale zdůrazňuje, že nelze zavrhnout alternativní opatření využitelná pro nahrazení institutu zajištění, jenž je zcela nezvratným zásahem do osobní svobody stěžovatele, neboť v jeho

případě rozhodně nelze hovořit o jakémkoliv dlouhodobém nebo soustavném nerespektování správního rozhodnutí o vyhoštění, naopak se jedná o zjevně krátkodobou neschopnost stěžovatele vycestovat z území České republiky doprovázenou lehkomyslností při promýšlení eventuálních následků jeho jednání.

[7] Podle stěžovatele nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Stěžovatel neměl úmysl setrvat nadále na území České republiky a jeho protiprávní jednání bylo nízké intenzity. Městský soud i žalovaná proto možnost využití opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců posoudily nesprávně.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[11] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*

[12] Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38: *„Důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na*

území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)."

[13] V posuzovaném případě bylo stěžovateli uloženo rozhodnutím žalované ze dne 25. 6. 2018, č. j. KRPA-237794-16/ČJ-2018-000022, správní vyhoštění s dobou vycestování do 20 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 10. 7. 2018. Lhůta k vycestování tak uplynula dne 31. 7. 2018. Dne 23. 8. 2018 byl však stěžovatel na území České republiky zadržen hlídkou policie. Do protokolu o podání vysvětlení dne 24. 8. 2018 stěžovatel uvedl, že z území České republiky neodcestoval, jelikož si nestihl sehnat peníze a cestovní doklad. Uvedl, že peníze k pobytu a vycestování toho času nemá, a že nemá žádnou adresu pobytu na území České republiky. Naposledy bydlel nedaleko Turnova ve stavební buňce, přičemž v současné době nemá kde bydlet. Dále uvedl, že si chtěl v České republice ještě něco vydělat a pak odjet.

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalované i městského soudu, že popsané okolnosti vylučují možnost využití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel neměl žádné peníze, které by mohl složit jako finanční záruku ani žádnou adresu místa pobytu, na které by se mohl zdržovat. S ohledem na tyto okolnosti by nebylo na místě využít ani variantu, aby se stěžovatel osobně hlásil na policii, jelikož v situaci stěžovatele, který dle svého prohlášení hodlal pokračovat v pobytu na území za účelem nelegální práce, lze důvodně pochybovat o splnění této povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že setrvání na území České republiky v rozporu s pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění nelze bagatelizovat s odkazem na lehkomyslnost stěžovatele či neschopnost domyslet následky svého jednání. Stěžovatel je dospělý člověk, který není nijak duševně omezen. Pokud, byť z lehkomyslnosti, porušuje povinnosti související s pobytem na území České republiky, je nucen nést následky, které z toho plynou a které právní řád pro takové situace předpokládá.

[16] Záměrem stěžovatele bylo nadále pobývat na území České republiky po předem nijak neurčenou dobu v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a také zde pracovat, ačkoliv k tomu neměl oprávnění. Skutečnost, že stěžovatel se na území České republiky po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění zdržoval pouze relativně krátkou dobu, je dána pouze tím, že byl náhodou zadržen hlídkou policie. Z obsahu správního spisu ani z výpovědi stěžovatele nevyplývá, že by činil jakékoliv konkrétní kroky k vycestování z České republiky.

[17] V posuzovaném případě konečně nebylo využití zvláštních opatření nijak paušálně odmítnuto. Žalovaná jejich užití zvážila, přičemž na základě zjištěných skutkových okolností, zejména vlastní výpovědi stěžovatele, dospěla k odůvodněnému závěru, že je

není možné v posuzovaném případě uplatnit. Městský soud proto postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele zamítl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[19] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

[20] Zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven usnesením městského soudu ze dne 7. 9. 2018, č. j. 4 A 77/2018 - 17, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a c) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby: 1) sepsání kasační stížnosti, 2) další porada s klientem přesahující 1 hod, jejíž konání zástupce doložil. Zástupci se dále za tyto úkony přiznává paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč. Celkem tady náleží zástupci stěžovatele odměna 6.800 Kč. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem DPH, jeho odměna se zvyšuje o tuto daň na částku 8.228 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu